

Řím
tele
raný
lístky
chov
štika
ras
šterky
orožovat
bulka
šije
rvána
skot
bavit
dle
lupa
kola
dělat
jotka
var
ladný
dávat
seník
por
lén
agary
nize
lama
boj
kostice
klovat
lapat
kám
Ivice
květ
dech
lák
hyi
káně
ková

Hledejte před vchodem vpravo.

PUF! Vyplivlo mě to na nějaké pusté pláni. Malé pusté pláni. Malý obzor, hvězdy všude okolo. Asteroid. Rychle si loknu ze zásoby superkondenzovaného vzduchu. Černý proud si vede rovnou nahoru, do hvězd. Nevadí, antigravitační boty, byť pout'ové, fungují dobře.

Ale po nějaké chvíli se ta zatracená věc stáčí a vede do obrovského vřetená, které se točí a zároveň vnořuje sám do sebe, jako spirála v nekonečném počtu rozměrů, jako kruh a strom zároveň – bytelně divný útvar. Kolem se otáčejí různé jakoby do vzduchu napsané vzory, slova, pentagramy, zvěrokruhy, všechna mytické, matematické a alchymistické znaky, co znám – a že jich znám! – a fůra jiných, co neznám (to se mě tedy dotklo!) Ale to všechno vypadá tak nějak podružně, nedůležitě, vůbec to není to hlavní, cítím to.

Tohle je asi cíl. Někde tu je Čtenář, budoucí příjemce velkého kopance a dalších represálií. Ale kde? kolem je jen nudné nic a sem tam hvězda... leda, že... nějak moc se třepotají a třpytí. Něco tam lítá, daleko, ale zato všude okolo. Blesk sem, blesk tam. Co to má být?

Kolem si proletí divná potvořa. Něco jako vypasený modrý psík s červenýma očima. Nemá křídla, levituje, ale přitom mává ocasem a tlapkami hrabe do vzduchu – jako by tu nějaký byl! Chvilí zírá a pak uletí jak blesk – překvapivě rychle, převít, snad ani moje kočky by ho nestihly ulovit. Že by tohle Četlo? Ale co? Nemělo to u sebe nic jako knihu, ani jiné médium.

Zato ta zakuklená postava, co sedí dole rovnou pod tím vřetenem, to je jiná.

To bude ono.